

1. Η σιωπηρή απόρριψη αιτήσεως προαγωγής που υποβλήθηκε υπό εντελώς γενική διατύπωση, δεν μπορεί, ελλείψει αποτελεσμάτων που επηρεάζουν ευθέως και αμέσως τη νομική κατάσταση του ενδιαφερομένου, να χαρακτηριστεί ως βλαπτική πράξη.
από την πράξη αυτή, να διορθώσει αυτή την παράλειψη και να δημιουργήσει έτσι νέα προθεσμία ασκήσεως προσφυγής.
2. Ένας υπάλληλος δεν έχει έννομο συμφέρον να αμφισβητήσει την κατάληψη από άλλον υπάλληλο θέσεως την οποία δεν μπορεί να αξιώσει εγκύρως, δυνάμει των διατάξεων που ισχύουν στο οικείο όργανο για την πλήρωση τέτοιων θέσεων.
3. Ο υπάλληλος που παρέλειψε να ασκήσει, εντός της προθεσμίας που προβλέπουν τα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ, προσφυγή ακυρώσεως κατά πράξεως που φέρεται να τον βλάπτει δεν μπορεί, μέσω αγωγής αποζημιώσεως για τη ζημία που υπέστη
4. Στο πλαίσιο των άρθρων 90 και 91 του ΚΥΚ, της αγωγής αποζημιώσεως που επιδιώκει την αποκατάσταση ζημίας που προκλήθηκε όχι από βλαπτική πράξη της οποίας ζητείται η ακύρωση, αλλά από διάφορα παταίσματα και παραλείψεις στα οποία φέρεται να υπέπεσε η διοίκηση, πρέπει, επί ποινή απαραδέκτου, να προηγηθεί διοικητική διαδικασία σε δύο φάσεις. Η διαδικασία αυτή πρέπει υποχρεωτικά να αρχίζει με την υποβολή αιτήσεως που να καλεί την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή να αποκαταστήσει την προβαλλόμενη ζημία και να ακολουθείται ενδεχομένως από την υποβολή ενστάσεως η οποία να στρέφεται κατά της αποφάσεως απορρήψεως της αιτήσεως.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 13ης Ιουλίου 1993 *

Στην υπόθεση T-20/92,

Andrew Macrae Moat, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενος αρχικά από τον Eric J. H. Moons, κατόπιν από τον Luc Govaert, δικηγόρους Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τη δικηγόρο Lucy Dupong, 14 A, rue des Bains,

προσφεύγων-ενάγων,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Thomas F. Cusack, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Nicola Annecchino, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής-εναγομένης,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή-αγωγή με την οποία ζητείται να διαταχθεί η διοίκηση να προαγάγει τον προσφεύγοντα στον βαθμό Α 3 ή να τον μεταθέσει σε άλλη θέση, καθώς και να του καταβάλει τις αποδοχές που αντιστοιχούν στον βαθμό αυτό αναδρομικά από την 1η Δεκεμβρίου 1986,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους D. P. M. Barrington, Πρόεδρο, R. Schintgen και K. Lenaerts, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 5ης Μαΐου 1993,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Ο προσφεύγων-ενάγων (στο εξής: προσφεύγων), Andrew Macrae Moat, είναι υπάλληλος βαθμού Α 4 της Επιτροπής. Προβάλλοντας ότι από το 1981 όλες οι εκθέσεις βαθμολογίας του εκφράζονται επαινετικά για τις διευθυντικές ικανότητες του και συνιστούν την προαγωγή του, υποστηρίζει ότι μπορεί θεμιτώς να αξιώσει προαγωγή ή μετάθεση.

- 2 Ο προσφεύγων τονίζει ιδίως ότι, στην έκθεση βαθμολογίας του της περιόδου από 1ης Ιουλίου 1979 έως 30 Ιουνίου 1981, ο διευθυντής του τον πρότεινε για προαγωγή διότι απέδειξε την ικανότητά του να διευθύνει ομάδα περίπου 28 προσώπων. Το γεγονός αυτό μαρτυρεί ότι πληροί, ήδη από δέκα ετών, ένα από τα κριτήρια προαγωγής στον βαθμό Α 3, όπως προκύπτουν εμμέσως από τις «κατευθύνσεις σχετικά με την εξέλιξη της σταδιοδρομίας των υπαλλήλων που ανήκουν στα μεσαία στελέχη», που αποτελεί παράρτημα της αποφάσεως της Επιτροπής της 19ης Ιουλίου 1988, περί πληρώσεως θέσεων μεσαίων στελεχών [COM(88) PV928, στο εξής: απόφαση της 19ης Ιουλίου 1988]. Ο προσφεύγων προσθέτει ότι και οι τέσσερις εκθέσεις βαθμολογίας του που αναφέρονται στα έτη 1981 έως 1983, 1983 έως 1985, 1985 έως 1987 και 1987 έως 1989 προτείνουν την προαγωγή του.
- 3 Η απόφαση της 19ης Ιουλίου 1988 προέβη στην αναθεώρηση του συστήματος προαγωγών στις θέσεις προϊσταμένου τμήματος και προϊσταμένου ειδικευμένης υπηρεσίας. Στο σύστημα αυτό, οι βασικές αρχές που διέπουν την πλήρωση των θέσεων προϊσταμένου μονάδας και τις προαγωγές στον βαθμό Α 3 στηρίζονται στην αρχή της αποσυνδέσεως του βαθμού και των καθηκόντων, οι δε θέσεις Α 3 επιφυλάσσονται για τα καθήκοντα προϊσταμένου μονάδας καθώς και, σε ορισμένες συγκεκριμένες περιπτώσεις, για συμβούλους υψηλού επιπέδου. Οι προαγωγές στον βαθμό Α 3 γίνονται, αφενός, με διορισμούς σε θέσεις προϊσταμένων μονάδων, των οποίων οι κενές θέσεις δημοσιεύονται και οι οποίες, σύμφωνα με την παράγραφο 3 της αποφάσεως, προορίζονται για υποψηφίους που έχουν τα κατάλληλα προσόντα, αφετέρου δε, σύμφωνα με την παράγραφο 4, με την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα θέσεων Α 3, ο αριθμός των οποίων καθορίζεται κάθε χρόνο από το μέλος της Επιτροπής που είναι υπεύθυνο για τις υποθέσεις του προσωπικού, μεταξύ εκείνων που δεν πληρώθηκαν δυνάμει της διαδικασίας πληρώσεως των θέσεων προϊσταμένων μονάδων που προβλέπεται στην παράγραφο 3 της αποφάσεως. Για τη χρησιμοποίηση αυτής της εφεδρείας, η συμβουλευτική επιτροπή διορισμών (στο εξής: ΣΕΔ), κατόπιν διαβουλεύσεως με τους γενικούς διευθυντές και τους υπηρεσιακούς προϊσταμένους υπηρεσίας, γνωμοδοτεί τουλάχιστον μία φορά κάθε έτος για τους υπαλλήλους που έχουν τα τυπικά προσόντα προαγωγής και πρέπει να ληφθούν ειδικότερα υπόψη για προαγωγή στον βαθμό Α 3. Ο έτσι καταρτιζόμενος πίνακας υπερβαίνει κατά 50 % τις δυνατότητες προαγωγής που δημιουργήθηκαν από την εφεδρεία. Μετά έρευνα από τους προϊσταμένους των γραφείων των Επιτροπών, οι αποφάσεις προαγωγής στις περιπτώσεις αυτές εκδίδονται από το μέλος της Επιτροπής που είναι υπεύθυνο για το προσωπικό και τη διοίκηση, σε συμφωνία με τα ενδιαφερόμενα μέλη της Επιτροπής.
- 4 Με έγγραφο της 9ης Απριλίου 1991, ο προσφεύγων υπέβαλε, βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), αίτηση με το εξής περιεχόμενο:

- «1) Ο αιτών ζητεί από την Επιτροπή να τον προαγάγει στον βαθμό Α 3.
- 2) Η απόφαση της Επιτροπής της 19ης Ιουλίου 1988, περί διορισμού σε θέσεις στελεχών μεσαίου επιπέδου, διαχώρισε την προαγωγή στον βαθμό Α 3 από τον διορισμό σε θέση προϊσταμένου τμήματος. Προσέθεσε δε την περιγραφή θέσεως “υπαλλήλου διοικήσεως εκτός σειράς” στις λοιπές περιγραφές θέσεων σταδιοδρομίας Α 3.
- 3) Το άρθρο 45 του ΚΥΚ υποχρεώνει την Επιτροπή να αποφασίσει περί των προαγωγών μετά από συγκριτική εξέταση των προσόντων των υπαλλήλων που έχουν σειρά προαγωγής, καθώς και των εκθέσεων που συνετάγησαν γι’ αυτούς.
- 4) Στην έκθεση βαθμολογίας μου για την περίοδο από 1ης Ιουλίου 1979 έως 30 Ιουνίου 1981 ο διευθυντής μου με πρότεινε για προαγωγή καθόσον επέδειξα την ικανότητά μου να διευθύνω ομάδα περίπου 28 προσώπων (υπογραμμισμένο από τον διευθυντή). Αυτό αποδεικνύει ότι πληρώ, ήδη από δέκα ετών, το σιωπηρώς προκύπτον κριτήριο για την προαγωγή στη θέση προϊσταμένου μονάδας βαθμού Α 3 που απαιτεί η Επιτροπή στις “κατευθύνσεις σχετικά με την εξέλιξη της σταδιοδρομίας των υπαλλήλων που ανήκουν στα μεσαία στελέχη” (προσαρτημένο στην απόφαση της 19ης Ιουλίου 1988). Οι δύο επόμενοι διευθυντές μου πρότειναν την προαγωγή μου σ’ όλες τις εκθέσεις βαθμολογίας που ακολούθησαν.»
- 5) Με έγγραφο της 13ης Αυγούστου 1991, ο προσφεύγων άσκησε ένσταση, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, κατά της σιωπηρής απορρίψεως της από 9 Απριλίου 1991 αιτήσεώς του.
- 6) Ο προσφεύγων δεν έλαβε απάντηση επί της ενστάσεώς του.
- 7) Στις 9 Οκτωβρίου 1991, ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή-αγωγή κατά της σιωπηρής αποφάσεως που απέρριψε την από 9 Απριλίου 1991 αίτησή του. Η εν λόγω προσφυγή-αγωγή κρίθηκε απαράδεκτη με διάταξη του Πρωτοδικείου της

22ας Μαΐου 1992, T-72/91, Moat κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-1771), για τον λόγο ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί να ζητήσει να υποχρεωθεί η Επιτροπή να τον προαγάγει στον βαθμό A 3 ή να τον μεταθέσει σε άλλη θέση και ότι, επιπλέον, ενήργησε πρόωρα, επειδή δεν ανέμεινε την απάντηση της Επιτροπής επί της ενστάσεώς του της 13ης Αυγούστου 1991 πριν ασκήσει την προσφυγή του. Η αίτηση αναιρέσεως που άσκησε ο προσφεύγων κατά της διατάξεως αυτής απορρίφθηκε με διάταξη του Δικαστηρίου της 1ης Φεβρουαρίου 1993, C-318/92 P, Moat κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. 481).

Διαδικασία

- 8 Υπό τις περιστάσεις αυτές, με δικόγραφο που κατέθεσε στις 11 Μαρτίου 1992 στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, ο προσφεύγων άσκησε την παρούσα προσφυγή-αγωγή (στο εξής: προσφυγή).
- 9 Ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου ανέθεσε την υπόθεση στο τέταρτο τμήμα και όρισε τον εισηγητή δικαστή.
- 10 Χωρίς να καταθέσει υπόμνημα αντικρούσεως επί της ουσίας, η Επιτροπή προέβλεπε κατά της προσφυγής ένσταση απαραδέκτου, η οποία πρωτοκολλήθηκε στις 30 Μαρτίου 1992 στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου.
- 11 Με διάταξη του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουλίου 1992, αποφασίστηκε να συνεξεταστεί η ένσταση απαραδέκτου που προέβλεπε η καθής-εναγομένη (στο εξής: καθής) με την ουσία της υποθέσεως.
- 12 Με απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο πέμπτο τμήμα, στο οποίο και ανατέθηκε κατόπιν αυτού η υπόθεση.
- 13 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και κάλεσε τους διαδίκους να απαντήσουν στην ακόλουθη ερώτηση:

«Για την έρευνα του παραδεκτού της προσφυγής και ειδικότερα για τον προσδιορισμό του αντικειμένου της, παρακαλούνται οι διάδικοι να αναφέρουν ως τις 15 Απριλίου 1993 αν όλες οι κενές θέσεις που πληρώθηκαν στον βαθμό Α 3 από το 1988 έως τον Απρίλιο του 1991, στο πλαίσιο της αποφάσεως της 19ης Ιουλίου 1988, περί προσλήψεως μεσαίων στελεχών, αποτέλεσαν αντικείμενο ανακοινώσεως κενής θέσεως και αν δημοσιεύθηκαν, μνημονεύοντας, ενδεχομένως, τις ανακοινώσεις κενής θέσεως για τις οποίες υπέβαλε υποψηφιότητα ο προσφεύγων, καθώς και να αναφέρουν αν ο προσφεύγων είχε εγγραφεί στον πίνακα που προβλέπει το τέταρτο τμήμα της προαναφερθείσας αποφάσεως.»

- 14 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 29 Μαρτίου 1993, ο προσφεύγων ζήτησε την επανάληψη της έγγραφης διαδικασίας για να προβάλει ένα νέο λόγο ακυρώσεως, αντλούμενο από παράβαση του άρθρου 45 του ΚΥΚ και στηριζόμενο σε στοιχείο που αποκαλύφθηκε μετά την περάτωση της έγγραφης διαδικασίας, η οποία επήλθε στις 14 Δεκεμβρίου 1992.
- 15 Με υπόμνημα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 15 Απριλίου 1993, η καθής υποστήριξε ότι «τα φερόμενα ως νέα αποδεικτικά στοιχεία στερούνται σημασίας για την επίλυση της διαφοράς της οποίας επελήφθη το Πρωτοδικείο στην υπόθεση αυτή και ότι τα αιτήματα που διατυπώνονται στο δικόγραφο πρέπει να απορριφθούν στο σύνολό τους».
- 16 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις που τους υπέβαλε το Πρωτοδικείο στη συνεδρίαση της 5ης Μαΐου 1993.

Αιτήματα των διαδίκων

- 17 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- 1) να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή και βάσιμη·
  - 2) να υποχρεώσει την Επιτροπή να τον προαγάγει στον βαθμό Α 3·

- 3) να υποχρεώσει την Επιτροπή να τον μεταθέσει σε θέση που θα του επιτρέψει να υπηρετήσει την Επιτροπή κατά τρόπο ικανοποιητικό τόσο γι' αυτήν όσο και γι' αυτόν τον ίδιο για το υπόλοιπο της σταδιοδρομίας του.
  - 4) να υποχρεώσει την Επιτροπή να του καταβάλει μισθό και σύνταξη αντίστοιχη με τα ποσά που θα ελάμβανε αν είχε προαχθεί την 1η Δεκεμβρίου 1986, πλέον τόκων από την ημερομηνία αυτή, ή να του καταβάλει τη σημερινή καθαρή αξία της διαφοράς μεταξύ του μισθού αυτού και της συντάξεως αυτής και του σημερινού μισθού του και συντάξεώς του, ποσό που θα υπολογιστεί, αναλογιστικά, βάσει της προσδοκώμενης διάρκειας ζωής του και της πραγματικής ημερομηνίας της αποφάσεως που θα λάβει η Επιτροπή σε εκτέλεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου που θα δεχθεί το δεύτερο κεφάλαιο των αιτημάτων του.
- 18 Κατόπιν της ενστάσεως απαραδέκτου που προέβαλε η καθής, ο προσφεύγων ζήτησε συμπληρωματικά, με τις παρατηρήσεις του επί της ενστάσεως απαραδέκτου, από το Πρωτοδικείο:
- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής που δεν τον προήγαγε στον βαθμό Α 3.
- 19 Στην αίτησή του περί επαναλήψεως της έγγραφης διαδικασίας, ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- 1) να επαναλάβει την έγγραφη διαδικασία και να εξετάσει το συνημμένο έγγραφο.
  - 2) να αναγνωρίσει ότι η Επιτροπή δεν τήρησε το άρθρο 90 του ΚΥΚ ή τουλάχιστον ότι δεν κοινοποίησε το νέο έγγραφο ενωρίτερα.
  - 3) να αναγνωρίσει ότι η Επιτροπή είτε δεν εξέτασε καθόλου την αίτησή του και την ένστασή του είτε δεν τις εξέτασε σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 45 του ΚΥΚ.

4) να υποχρεώσει την Επιτροπή να του καταβάλει αποζημίωση ποσού που θα κρίνει το Πρωτοδικείο ως δίκαιο, ex aequo et bono.

20 Η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:

1) να αποφανθεί επί του παραδεκτού της προσφυγής κάνοντας χρήση των εξουσιών που του παρέχει το άρθρο 114 του Κανονισμού του Διαδικασίας·

2) να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη·

3) να κρίνει την προσφυγή αβάσιμη και να την απορρίψει·

4) να αποφανθεί κατά νόμο επί των δικαστικών εξόδων.

21 Με τις παρατηρήσεις της επί της αιτήσεως επαναλήψεως της διαδικασίας, η καθής ζήτησε να απορριφθούν στο σύνολό τους τα αιτήματα που διατυπώνονται στο δικόγραφο.

Επί του παραδεκτού

Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

22 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο να προβεί στην εξέταση της νομιμότητας των διαφόρων πράξεων που θεωρεί ότι τον βλάπτουν και να κρίνει επί του αιτήματος αποζημιώσεως το οποίο, κατ' αυτόν, συνδέεται στενά με το ζήτημα αυτό. Εκθέτει ότι ωθήθηκε στην άσκηση της παρούσας προσφυγής «υπό το φως των προηγούμενων αποφάσεων της Επιτροπής» που δεν τον προίγαγαν σε θέσεις για τις οποίες είχε υποβάλει υποψηφιότητα. Θεωρεί πράγματι πολύ πιθανό ότι ελήφθησαν πολλές αποφάσεις που μπορούν να επηρεάσουν την εξέλιξη της σταδιοδρομίας του, χωρίς να ληφθούν υπόψη οι εκθέσεις βαθμολογίας του και εν αγνοία των ευνοϊκών και εμπειριστατωμένων γνώμων που εξέφρασαν οι ιεραρχικά προϊστάμενοί του στις εκθέσεις βαθμολογίας του.

- 23 Ο προσφεύγων υπενθυμίζει ότι, από της αποφάσεως της 19ης Ιουλίου 1988, οι προαγωγές στον βαθμό Α 3 μπορούν να γίνονται είτε με διορισμό σε θέση που κηρύχθηκε κενή είτε με χωριστή «διαδικασία» προαγωγής, που λαμβάνει χώρα τουλάχιστον μία φορά κατ' έτος. Προσθέτει ότι οι κανόνες που ακολουθήθηκαν γι' αυτές τις διαδικασίες καθώς και η διεξαγωγή τους δεν διευκρινίζονται και δεν είναι πολύ γνωστοί. Εξηγεί ότι, επιθυμώντας να επιτύχει από το 1986 μετάταξη σε άλλη θέση και από το 1981 προαγωγή, υπέβαλε αίτηση δυνάμει του άρθρου 90 του ΚΥΚ όταν αντελήφθη ότι η Επιτροπή προσλαμβάνει σε θέσεις για τις οποίες έχει την αναγκαία πείρα. Η Επιτροπή, αφενός μεν, παρέλειψε να του γνωστοποιήσει τις θέσεις αυτές, αφετέρου δε, κατήρτισε εκπροθέσμως και κατέθεσε ακόμη πιο εκπροθέσμως στον ατομικό του φάκελο τις εκθέσεις βαθμολογίας του.
- 24 Ο προσφεύγων προσθέτει ότι η αίτησή του απέβλεπε στο να επισύρει την προσοχή της Επιτροπής στις πολύ ευνοϊκές γνώμες που εκφράζονται γι' αυτόν στις εκθέσεις βαθμολογίας του ώστε να αποφασίσει να τον προαγάγει. Επιθυμεί να μάθει, μέσω της αιτιολογίας που προβάλλεται για να στηριχθεί η απόρριψη της αιτήσεώς του, αν η Επιτροπή είχε λόγους, άσχετους από το περιεχόμενο των εκθέσεων βαθμολογίας του, να τον κρίνει ανάξιο προαγωγής.
- 25 Ο προσφεύγων εκθέτει ότι η προσφυγή του πρέπει να λογιστεί στρεφόμενη είτε κατά του γεγονότος ότι ουδόλως ελήφθη υπόψη η αίτησή του από την Επιτροπή είτε κατά της σιωπηρής απορρίψεως της εν λόγω αιτήσεως από την Επιτροπή. Παραδέχεται ότι μια προσφυγή που στρέφεται κατά της Επιτροπής από υπάλληλο ο οποίος την αιτιάται ότι δεν τον προήγαγε στον βαθμό Α 3, κατά την πλήρωση θέσεως προϊσταμένου μονάδας, πρέπει κανονικά να στρέφεται κατά της πράξεως προαγωγής άλλου υπαλλήλου, εφόσον με την απόφαση αυτή πληροφορηθήκε ο ενδιαφερόμενος ότι δεν προήχθη. Ωσαύτως, ο προσφεύγων παραδέχεται ότι, στο πλαίσιο της ετησίας διαδικασίας προαγωγών για τους κατώτερους βαθμούς, η δημοσίευση του πίνακα των προαχθέντων ή των κριθέντων ως πλέον ικανών για προαγωγή επιτρέπει σ' ένα πρόσωπο που δεν περιελήφθη στον πίνακα αυτό να προσβάλει την πράξη που ενέκρινε τον πίνακα από τον οποίο αποκλείστηκε. Ο προσφεύγων τονίζει όμως ότι η διαδικασία προαγωγής που θέσπισε η απόφαση της 19ης Ιουλίου 1988, η οποία εφαρμόζεται «τουλάχιστον μία φορά κατ' έτος», δεν του επιτρέπει, ελλείψει ρητής απαντήσεως στην ένστασή του, να γνωρίζει την ημερομηνία ούτε τους λόγους της αποφάσεως της Επιτροπής που δεν τον προήγαγε. Πράγματι, ούτε ο προσφεύγων ούτε το Πρωτοδικείο, ελλείψει αιτιολογημένης αποφάσεως, είναι σε θέση να ελέγξουν αν η υποψηφιότητά του για προαγωγή αποτέλεσε αντικείμενο ερευνής σύμφωνης με όσα επιβάλλει το άρθρο 45 του ΚΥΚ. Ο προσφεύγων υπενθυμίζει ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου (απόφαση της 28ης Μαΐου 1980, 33/79 και 75/79, Kuhner κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος

1980/II, σ. 221, σκέψη 15), «σκοπός της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως είναι συγχρόνως να μπορεί ο ενδιαφερόμενος να κρίνει αν η απόφαση είναι πλημμελής, ώστε να χωρεί αμφισβήτηση της νομιμότητάς της και να καθίσταται δυνατός ο δικαστικός έλεγχος».

- 26 Στην αίτησή του περί επαναλήψεως της έγγραφης διαδικασίας, ο προσφεύγων προέβαλε νέο ισχυρισμό αντλούμενο από παράβαση του άρθρου 45 του ΚΥΚ. Υποστηρίζει ότι, μεταξύ της 9ης Απριλίου 1991, ημερομηνίας της αιτήσεώς του περί προαγωγής στον βαθμό Α 3, σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπει η παράγραφος 4 της αποφάσεως της 19ης Ιουλίου 1988, και της 13ης Δεκεμβρίου 1991, ημερομηνίας σιωπηρής απορρήψεως της ενστάσεώς του, ο ατομικός του φάκελος δεν ζητήθηκε και, επομένως, αντίθετα προς την απόφαση της 19ης Ιουλίου 1988, η οποία ορίζει ότι η ΣΕΔ εξετάζει μία φορά κατ' έτος τις προαγωγές στον βαθμό Α 3 και υποβάλλει τις προτάσεις της στην Επιτροπή, η ΣΕΔ δεν εξέτασε την αίτησή του περί προαγωγής ή έκρινε επί της προαγωγής άλλων υπαλλήλων χωρίς να συγκρίνει τα ουσιαστικά τους προσόντα και τις εκθέσεις βαθμολογίας τους με τις δικές του. Ο προσφεύγων στηρίζει τον ισχυρισμό του στην ανακάλυψη, στις 8 Φεβρουαρίου 1993, εγγράφου που αναγράφει τις κινήσεις του φακέλου του καθώς και το όνομα των προσώπων που τον ζήτησαν. Ζητεί να υποχρεωθεί η Επιτροπή να του καταβάλει αποζημίωση για παράβαση των άρθρων 90 και 45 του ΚΥΚ.
- 27 Η καθής προβάλλει τέσσερις ενστάσεις απαραδέκτου. Πρώτον, αναφερόμενη στο απαράδεκτο που προέβαλε στην υπόθεση Moat κατά Επιτροπής, T-72/91 (βλ. πιο πάνω σκέψη 7), ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο δεν είναι αρμόδιο να εκδικάσει την παρούσα προσφυγή, επειδή τα αιτήματά της είναι ταυτόσημα με εκείνα που διατυπώθηκαν στα σημεία 1 έως 4 στην προσφυγή T-72/91. Δεδομένου ότι τα επιχειρήματα που αναπτύσσονται στην παρούσα προσφυγή είναι ταυτόσημα ή παρεμφερή με εκείνα που διατυπώθηκαν στην υπόθεση εκείνη, θεωρεί περιττή την εκ νέου εξέτασή τους. Εν πάση περιπτώσει, είναι απαραδέκτα τυχόν νέα στοιχεία που υποβάλλονται στο πλαίσιο της παρούσας προσφυγής υπέρ των επιχειρημάτων που αναπτύχθηκαν ήδη στο πλαίσιο της προσφυγής T-72/91.
- 28 Δεύτερον, η καθής υπενθυμίζει ότι ο κοινοτικός δικαστής είναι αναρμόδιος να απευθύνει διαταγές σε κοινοτικό όργανο και κατά συνέπεια να κρίνει συναφές αίτημα αποζημιώσεως.

- 29 Η καθής αμφισβητεί ότι η παρούσα προσφυγή, η οποία δεν αποβλέπει στην ακύρωση πράξεως της Επιτροπής, αλλά έχει ως σκοπό να υποχρεωθεί η Επιτροπή να προαγάγει ή/και να μεταθέσει τον προσφεύγοντα, μπορεί να χαρακτηριστεί ως «αίτηση ελέγχου της νομιμότητας διαφόρων πράξεων που ενδιαιφέρουν τον προσφεύγοντα».
- 30 Η καθής, η οποία παρατηρεί ότι ο προσφεύγων δεν προβάλλει κανένα νομικό λόγο ή επιχείρημα που να μπορεί να αποδείξει ότι η Επιτροπή παρέβη διάταξη που διέπει τις διαδικασίες προσβάσεως στον βαθμό Α 3, τονίζει ότι η αίτηση που υπέβαλε ο προσφεύγων στις 9 Απριλίου 1991 καθώς και η επακολουθήσασα ένσταση δεν αφορούν ειδική διαδικασία πληρώσεως θέσεως, όπως είναι μια ανακοίνωση κενής θέσεως ή ένας διαγωνισμός, αλλά εκφράζουν γενικό αίτημα του προσφεύγοντος να προαχθεί στον βαθμό Α 3.
- 31 Η καθής προσθέτει ότι το γεγονός ότι ο προσφεύγων συγκεντρώνει τις απαιτούμενες προϋποθέσεις για να τύχει προαγωγής και ότι η προαγωγή αυτή έχει πράγματι υποδειχθεί δεν του παρέχει κανένα δικαίωμα προαγωγής και δεν σημαίνει κατ' ανάγκη ότι η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει υπόψη τις εκθέσεις βαθμολογίας του, το βιογραφικό του σημείωμα ή τα προσόντα του ή ότι έκρινε ότι δεν ήταν άξιος προαγωγής. Υπογραμμίζει ότι δεν εκδόθηκε καμιά απόφαση περί μη προαγωγής του προσφεύγοντος και ότι μια τέτοια απόφαση, και αν ακόμη ήθελε υποτεθεί ότι είχε εκδοθεί, θα ήταν παράνομη διότι θα είχε ως αποτέλεσμα να αποκλείσει συγκεκριμένο υποψήφιο από την επιλογή που προβλέπει το άρθρο 45 του ΚΥΚ.
- 32 Η καθής παρατηρεί ότι υφίσταται, αντιθέτως, σιωπηρή απόφαση απορρίψεως της αιτήσεως του προσφεύγοντος, όπως αυτή είχε διατυπωθεί. Αναγνωρίζοντας ότι η ένσταση που υπέβαλε ο προσφεύγων κατά της αποφάσεως αυτής παρέμεινε επίσης αναπάντητη, η καθής υποστηρίζει ότι κακώς ο προσφεύγων αμφισβητεί τη σιωπηρή απόφαση απορρίψεως της ενστάσεώς του για τον λόγο ότι δεν είναι αιτιολογημένη, πράγμα που εξ ορισμού δεν μπορούσε να είναι.
- 33 Υπενθυμίζοντας ότι υφίστανται προφανώς αποφάσεις προαγωγής άλλων υπαλλήλων, η καθής διαπιστώνει ότι οι αποφάσεις αυτές δεν έχουν εξατομικευθεί και δεν έχουν προσβληθεί στο πλαίσιο της παρούσας προσφυγής.

- 34 Τρίτον, η καθής ισχυρίστηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής περί μη προαγωγής του, που υπέβαλε ο προσφεύγων στο στάδιο των παρατηρήσεών του επί της ενστάσεως απαραδέκτου, πρέπει να κριθεί απαράδεκτο για τον λόγο ότι το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας δεν επιτρέπει, εφόσον δεν ανέκυψε κανένα νέο στοιχείο κατά τη διάρκεια της δίκης, την προβολή νέου ισχυρισμού.
- 35 Τέταρτον, η καθής καταλήγει ότι τα αιτήματα χρηματικής αποζημιώσεως που περιλαμβάνονται στο τελευταίο κεφάλαιο των αιτημάτων του προσφεύγοντος πρέπει επίσης να απορριφθούν ως απαράδεκτα εφόσον συνδέονται στενά με το αίτημα με το οποίο ζητείται από το Πρωτοδικείο να διατάξει την Επιτροπή να προαγάγει ή να μεταθέσει τον προσφεύγοντα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 36 Πρέπει να υπομνηστεί εκ προοιμίου ότι, κατά πάγια νομολογία, ο κοινοτικός δικαστής δεν μπορεί να απευθύνει σ' ένα κοινοτικό όργανο διαταγές για την κατάσταση ενός υπαλλήλου από απόψεως ΚΥΚ ή καθόσον αφορά τη γενική οργάνωση των υπηρεσιών του, διότι άλλως αντιποιείται αποκλειστικά δικαιώματα της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (στο εξής: ΑΔΑ). Η αρχή αυτή εφαρμόζεται επίσης στο πλαίσιο αγωγής αποζημιώσεως (βλ. αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 28ης Ιανουαρίου 1992, T-45/90, Spreybrouck κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1992, σ. II-33, σκέψεις 30 έως 32, της 25ης Σεπτεμβρίου 1991, T-163/89, Sebastiani κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1991, σ. II-715, σκέψη 21, και της 27ης Ιουνίου 1991, T-156/89, Valverde Mordt κατά Δικαστηρίου, Συλλογή 1991, σ. II-407, σκέψη 150· προπαρατεθείσα διάταξη του Πρωτοδικείου Moat κατά Επιτροπής, η οποία επικυρώθηκε με την προπαρατεθείσα διάταξη του Δικαστηρίου Moat κατά Επιτροπής).
- 37 Επομένως, ο προσφεύγων δεν μπορεί να ζητήσει να υποχρεωθεί η Επιτροπή να τον προαγάγει στον βαθμό Α 3 ή να τον μεταθέσει σε άλλη θέση και τα σχετικά αιτήματα του προσφεύγοντος είναι απαράδεκτα.

- 38 Το Πρωτοδικείο τονίζει ακόμη ότι ο προσφεύγων, αφού ζήτησε με το δικόγραφο την εξέταση της νομιμότητας διαφόρων πράξεων που φέρονται να τον βλάπτουν, χωρίς όμως να εξατομικεύσει τις πράξεις που επιθυμεί να υποβληθούν στον έλεγχο νομιμότητας του κοινοτικού δικαστή, ζήτησε, κατά το στάδιο των παρατηρήσεών του επί της ενστάσεως απαραδέκτου, την ακύρωση της αποφάσεως περί μη προαγωγής του στον βαθμό Α 3.
- 39 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η ύπαρξη βλαπτικής πράξεως κατά την έννοια των άρθρων 90, παράγραφος 2, και 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση του παραδεκτού κάθε προσφυγής που ασκείται από υπαλλήλους κατά του οργάνου στο οποίο υπάγονται (βλ. την πιο πρόσφατη επί του θέματος αυτού απόφαση του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουνίου 1993, T-50/92, Fiorani κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1993, σ. II-555).
- 40 Αλλά, αφενός μεν, ο προσφεύγων δεν υπέβαλε ένσταση κατά των αποφάσεων πληρώσεως θέσεων προϊσταμένων μονάδων, που είχαν καταταγεί στο επίπεδο Α 3, οι οποίες εκδόθηκαν από την ΑΔΑ κατά τη διάρκεια της περιόδου μεταξύ 19ης Ιουλίου 1988 και 9ης Απριλίου 1991, κατόπιν της διαδικασίας που προέβλεπε η παράγραφος 3 της αποφάσεως της 19ης Ιουλίου 1988. Η διαπίστωση αυτή επαληθεύεται ιδίως όσον αφορά τις αποφάσεις πληρώσεως τεσσάρων κενών θέσεων για τις οποίες η καθής παραδέχεται ότι είχε λάβει την υποψηφιότητα του προσφεύγοντος, δηλαδή όσον αφορά την ανακοίνωση κενής θέσεως COM/106/88, η οποία πληρώθηκε από την ΑΔΑ την 1η Ιανουαρίου 1989, την ανακοίνωση κενής θέσεως COM/7/89, που πληρώθηκε από την ΑΔΑ την 1η Μαρτίου 1989, την ανακοίνωση κενής θέσεως COM/86/88, που πληρώθηκε από την ΑΔΑ την 1η Απριλίου 1989, και την ανακοίνωση κενής θέσεως COM/209/89, που πληρώθηκε από την ΑΔΑ την 1η Απριλίου 1990.
- 41 Αφετέρου, ο προσφεύγων δεν άσκησε ένσταση κατά των αποφάσεων προαγωγών στον βαθμό Α 3 που εξέδωσε η ΑΔΑ κατά τη διάρκεια της περιόδου μεταξύ 19ης Ιουλίου 1988 και 9ης Απριλίου 1991, κατόπιν των ετησίων διαδικασιών προαγωγών που προβλέπονται στην παράγραφο 4 της αποφάσεως της 19ης Ιουλίου 1988.
- 42 Κατά συνέπεια, η ένσταση που υπέβαλε ο προσφεύγων στις 13 Αυγούστου 1991 κατά της σιωπηρής απορρίψεως της αιτήσεώς του περί προαγωγής, την οποία κατέθεσε στις 9 Απριλίου 1991 υπό εντελώς γενική διατύπωση, δεν στρέφεται ούτε κατά αποφάσεως πληρώσεως θέσεως προϊσταμένου μονάδας που έχει καταταγεί στον βαθμό Α 3 ούτε κατά αποφάσεως η οποία προάγει τρίτον σε θέση που έχει καταταγεί στον βαθμό Α 3 ούτε επίσης κατά αποφάσεως που του απορρίπτει αιτηθείσα προαγωγή.

- 43 Παρέπεται ότι, ελλείψει αποτελεσμάτων που επηρεάζουν ευθέως και αμέσως τη νομική κατάσταση του προσφεύγοντος, η σιωπηρή απόφαση απορρίψεως της αιτήσεώς του περί προαγωγής δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως βλαπτική πράξη γι' αυτόν και η προσφυγή, καθόσον στρέφεται κατά τη σιωπηρής αποφάσεως απορρίψεως της ενστάσεως που ακολουθήσε την περί προαγωγής αίτηση, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη (βλ. τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 18ης Φεβρουαρίου 1993, T-45/91, Mc Anoy κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1993, σ. II-83, και της 16ης Μαρτίου 1993, T-33/89 και T-74/89, Blacman κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1993, σ. II-249).
- 44 Το Πρωτοδικείο τονίζει επίσης ότι, εν πάση περιπτώσει, ο προσφεύγων, ο οποίος δεν είναι προϊστάμενος μονάδας, δεν μπορεί εγκύρως να αξιώσει θέση A 3 και δεν έχει έννομο συμφέρον να υποβάλει ένσταση κατά αποφάσεως πληρώσεως τέτοιας θέσεως ή κατά αποφάσεως προαγωγής σε τέτοια θέση, εφόσον, βάσει της αποφάσεως της 19ης Ιουλίου 1988, οι θέσεις μεσαίων στελεχών βαθμού A 3 προορίζονται για τους προϊσταμένους μονάδας (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 30ής Μαΐου 1984, 111/83, Picciolo κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1984, σ. 2323, και της 7ης Φεβρουαρίου 1990, 95/88, Laval κατά ΟΚΕ, Συλλογή 1990, σ. 253· απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Δεκεμβρίου 1991, T-169/89, Frederiksen κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1991, σ. II-1403, που επικυρώθηκε με την απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Μαρτίου 1993, C-35/92 P, Κοινοβούλιο κατά Frederiksen, Συλλογή 1993, σ. I-991, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Φεβρουαρίου 1992, T-51/90, Moretti κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-487).
- 45 Επιπλέον και ως εκ περισσού, πρέπει να τονιστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο επιτρέπει υπό ορισμένες περιστάσεις την προβολή νέων ισχυρισμών κατά τη διάρκεια της δίκης, δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να ερμηνευθεί ως επιτρέπον στον προσφεύγοντα να υποβάλει στον κοινοτικό δικαστή νέα αιτήματα και να τροποποιήσει έτσι το αντικείμενο της διαφοράς (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 25ης Σεπτεμβρίου 1979, 232/78, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Συλλογή τόμος 1979/II, σ. 323, της 18ης Οκτωβρίου 1979, 125/78, Gema κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/II, σ. 537, της 8ης Φεβρουαρίου 1983, 124/81, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου, Συλλογή 1983, σ. 203, και της 4ης Δεκεμβρίου 1986, 205/84, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 1986, σ. 3755, της 14ης Οκτωβρίου 1987, 278/85, Επιτροπή κατά Δανίας, Συλλογή 1987, σ. 4069· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, T-28/90, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2285, και της 11ης Μαρτίου 1993, T-87/91, Boessen κατά ΟΚΕ, Συλλογή 1993, σ. II-235). Επομένως, το ακυρωτικό αίτημα που υπέβαλε ο προσφεύγων κατά το στάδιο των παρατηρήσεών του επί του απαραδέκτου πρέπει επίσης να απορριφθεί ως εκπρόθεσμο.

- 46 Όσον αφορά το αίτημα αποζημιώσεως, με το οποίο ζητείται να υποχρεωθεί η καθής να καταβάλει στον προσφεύγοντα μισθό και σύνταξη αντίστοιχα με τα ποσά που θα ελάμβανε αν είχε προαχθεί, αίτημα που δεν έχει αυτοτελή ύπαρξη εφόσον συνδέεται στενά με το κεφάλαιο με το οποίο ζητείται να υποχρεωθεί η καθής να προβεί στην προαγωγή ή τη μετάθεση του προσφεύγοντος, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, «η πρώτη περίοδος του άρθρου 91, παράγραφος 1, διέπει τη δεύτερη, έτσι ώστε η διάταξη αυτή να μη παρέχει στο Δικαστήριο αρμοδιότητα πλήρους δικαιοδοσίας παρά μόνο στις περιπτώσεις που υφίσταται διαφορά κατά την έννοια της πρώτης περιόδου» (απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 1969, 32/68, Grasselli κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 191, σκέψη 10). Εν προκειμένω, ο προσφεύγων, ο οποίος παρέλειψε να προσβάλει τις πράξεις που φέρονται να τον βλάπτουν, ασκώντας εμπροθέσμως προσφυγή ακυρώσεως, δεν μπορεί να διορθώσει αυτή την παράλειψη και, υπό ορισμένη έννοια, να δημιουργήσει νέα προθεσμία ασκήσεως προσφυγής, μέσω αιτήματος αποζημιώσεως (βλ. προπαρατεθείσα διάταξη του Δικαστηρίου Moat κατά Επιτροπής, που επικυρώθηκε με την προπαρατεθείσα διάταξη του Δικαστηρίου Moat κατά Επιτροπής).
- 47 Ωσαύτως, όσον αφορά το αίτημα αποζημιώσεως με το οποίο ζητείται να υποχρεωθεί η Επιτροπή να καταβάλει αποζημίωση για παράβαση του άρθρου 45 του ΚΥΚ, αίτημα που διατυπώθηκε από τον προσφεύγοντα στην αίτησή του περί επαναλήψεως της έγγραφης διαδικασίας, πρέπει να υπομνησθεί ότι από την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι της αγωγής αποζημιώσεως που επιδιώκει την αποκατάσταση ζημιών που προκλήθηκαν όχι από βλαπτική πράξη της οποίας ζητείται η ακύρωση, αλλά από διάφορα πταίσματα και παραλείψεις στα οποία φέρεται να υπέπεσε η διοίκηση, πρέπει να προηγείται διαδικασία σε δύο φάσεις. Η διαδικασία αυτή πρέπει υποχρεωτικά να αρχίζει με την υποβολή αιτήσεως που να καλεί την ΑΔΑ να αποκαταστήσει τις προβαλλόμενες ζημιές και να ακολουθείται ενδεχομένως από την υποβολή ενστάσεως η οποία να στρέφεται κατά της αποφάσεως απορρίψεως της αιτήσεως (βλ., ως πλέον πρόσφατη, τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 28ης Ιανουαρίου 1993, Τ-53/92, Piette de Stachelski κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-35). Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, και αν ακόμη υποτεθεί ότι το έγγραφο αυτό που αναγράφει τις κινήσεις του φακέλου του, το οποίο επικαλείται ο προσφεύγων για να στηρίξει την αγωγή του, μπορεί να συνιστά νέο στοιχείο κατά την έννοια του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, της προαναφερθείσας αγωγής αποζημιώσεως δεν προηγήθηκε η κανονική διοικητική διαδικασία.
- 48 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 49 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Ωστόσο, κατά το άρθρο 88 του ίδιου αυτού κανονισμού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**

- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.**

` Barrington

Schintgen

Lenaerts

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Ιουλίου 1993.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

D. P. M. Barrington